

בש"פ 395/21 - חנן אברמוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 395/21

לפני: כבוד השופט ד' ברק-ארז

העורר: חנן אברמוב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 18.1.2021 במ"ת 31907-11-20 שניתנה על-ידי כבוד השופט מ' בן ארי

תאריך ישיבה: י"ב בשבט התשפ"א (25.01.21)

בשם העורר: עו"ד צדוק חוגי

בשם המשיבה: עו"ד ענת גרינבאום

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 18.1.2021 (מ"ת 31907-11-20, השופטת מ' בן ארי), שקבעה מועד לדיון בבקשת המעצר עד תום ההליכים נגד העורר לגופה. לטענת העורר, המועד שנקבע אינו מוקדם דיו, בהתחשב בפרק הזמן הארוך של מעצר הביניים שלו.

כתב האישום וההליכים עדכה

2. ביום 12.11.2020 הוגש נגד העורר ושלושה אחרים (להלן: הנאשמים) כתב אישום שנסב בעיקרו על סחיטה באיומים של בעל עסק באזור המרינה בהרצליה (להלן: המתלונן). על פי המתואר בכתב האישום, הנאשמים קשרו קשר לביצוע פשע ולצורך מימושו סחטו את המתלונן באיומים, כלאו אותו שלא כדין וקיבלו לידיהם עקב כך סכום כספי של 350,000 שקלים. כמו כן, על פי המתואר, הנאשמים ניסו לקבל באיומים סכום נוסף של 350,000 שקלים מהמתלונן

עמוד 1

וכן ניסו למשוך במרמה סכום של כ-6,000 שקלים מחשבון הבנק שלו.

3. בשל המעשים המתוארים יוחסו לכל אחד מהנאשמים העבירות הבאות: קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיפים 499(א)(1) ו-428 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין; כליאת שווא לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; ניסיון לקבל דבר במרמה לפי סעיף 415 לחוק העונשין, יחד עם סעיף 25 לחוק זה.
4. בד בבד עם הגשת כתב האישום ביקשה המשיבה להורות על מעצרים של הנאשמים עד לתום ההליכים נגדם. בבקשה צוין, בין היתר, כי נשקפת מהנאשמים מסוכנות וכן כי קיים חשש לשיבוש הליכי משפט מצדם ולהשפעה פסולה על עדים, כפי שעולה מחוסר שיתוף הפעולה של המתלונן בפרשה ומחומר הראיות בתיק. ביחס לעורר צוין כי קיימות לחובתו הרשעות קודמות בעבירות סמים, רכוש ומרמה. בו ביום הורה בית המשפט המחוזי על מעצרים של הנאשמים עד להחלטה אחרת, בציינו כי קיים בעניינם "ניצוץ ראייתי". עוד קבע בית המשפט המחוזי כי באי-כוחם של הנאשמים יגישו הודעות תוך שבוע לגבי הסדרת ייצוגם. כמו כן, נקבע דיון נוסף בעניינם של הנאשמים ליום 3.12.2020 וצוין כי לא יישמעו בו טיעונים בנושא הראיות לכאורה.
5. להשלמת התמונה יצוין כי הדיון שנקבע ליום 3.12.2020 נדחה ליום 10.12.2020 בשל אילוצי בית המשפט. בהמשך, נדחה הדיון בעניינם של שניים מהנאשמים האחרים לבקשת באי-כוחם, ובשל תקלה לא התקיים ביום 10.12.2020 אף הדיון בענייניו של העורר. בשים לב לכך, בא-כוחו של העורר ביקש לקבוע דיון מחודש בענייניו ביום 14.12.2020, בציינו כי ייצוגם של יתר הנאשמים טרם הוסדר ואין מקום להמתין להם עוד על מנת לדון בענייניו. בית המשפט המחוזי נעתר לבקשה.
6. בדיון שנערך כאמור ביום 14.12.2020 טען בא-כוחו של העורר לגבי חלקו המצומצם בפרשה בציינו כי אין בענייניו תשתית ראייתית מספקת לצורך מעצר. בהחלטה מאותו דיון צוין בית המשפט המחוזי כי במקור לא נועד הדיון לשמיעת ראיות וכי לצורך יעילות הדיון יגישו הצדדים עיקרי טיעון בכתב. בא-כוחו של העורר מצדו צוין בדיון כי יסיים את טיעוניו בעניין בעל-פה. בתום הדיון ניתנה החלטה נוספת של בית המשפט המחוזי שבה הורה למדינה להגיש עיקרי טיעון בכתב בסוגיית התשתית הראייתית עד ליום 31.12.2020, וכן הורה על דיון נוסף ביום 7.1.2021. ביום 30.12.2020 הוגשו עיקרי הטיעון מטעם המדינה כאמור, וביום 6.1.2021 הוגשו אף עיקרי טיעון מטעם העורר.
7. על-פי הנטען בערר, ביום 7.1.2021, בפתח הדיון שהתקיים צוין בית המשפט המחוזי כי בא-כוח העורר הגיש את עיקרי הטיעון מטעמו על אף שלא התבקש לעשות זאת בהחלטה שניתנה ביום 14.12.2020. בהמשך לכך, בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע דיון נוסף בענייניו של העורר ליום 4.2.2021.
8. על החלטתו של בית המשפט המחוזי לדחות את הדיון בענייניו הגיש העורר ערר לבית משפט זה (בש"פ 270/21, השופט ע' פוגלמן). בעיקרו של דבר, העורר טען כי הוא עצור למעלה מחודשיים ואף על פי כן טרם ניתנה החלטה בשאלת הראיות לכאורה, וכי למעשה הנושא אף לא נבחן מעבר לקביעה הראשונית כי קיים ניצוץ ראייתי. בנסיבות אלו, כך נטען, לא היה מקום לדחות את הדיון בענייניו בחודש ימים נוסף וכי המשך מעצרו הוא בלתי חוקי. ביום 17.1.2021 קיבל בית משפט זה את הערר בחלקו. השופט פוגלמן צוין כי לאחר בחינת השתלשלות הדברים בתיק, ובשים לב להיקף המוגבל יחסית של חומר הראיות בו, נראה כי ההחלטה לדחות את הדיון בשאלת קיומן של ראיות

לכאורה אינה עומדת באמות המידה שהותוו בפסיקה לקבלת החלטה מן הסוג האמור. על כן, בנסיבות העניין, נקבע כי יש מקום לבחון מחדש את מועד הדיון שנקבע בעניינו של העורר. לצד זאת, נדחתה טענתו של העורר לפיה מעצרו אינו חוקי בשל כך שבית המשפט המחוזי לא בחן באופן בלתי אמצעי את חומר הראיות בעניינו בשלב של מעצר הביניים, אלא סמך על הצהרת התביעה בדבר קיומו של "ניצוץ ראייתי". בהקשר זה, קבע השופט פוגלמכר לא הונחה בפניו תשתית עובדתית מתאימה על מנת לקבוע כי אכן לא נעשה כן בעניינו של העורר. עוד צוין כי ממילא הערר לא כוון להחלטות קודמות של בית המשפט המחוזי, אלא אך להחלטה הנוגעת לדחיית מועד הדיון.

9. ביום 18.1.2021, בעקבות ההחלטה האמורה בערר, הורה בית המשפט המחוזי על הקדמת הדיון שנקבע בעניינו של העורר בשבוע ימים ליום 28.1.2021.

הערר

10. על רקע השתלשלות הדברים האמורה, העורר הגיש כאמור ערר נוסף, זו הפעם על החלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 18.1.2021. בעיקרו של דבר, העורר טוען כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שהורה על הקדמת הדיון בעניינו בשבוע אחד בלבד. העורר שב ומציין כי הוא עצור במעצר ביניים זה למעלה מחודשיים וכי כבר ביום 30.12.2020 הוגשו עיקרי הטיעון מטעם המדינה בסוגיית התשתית הראייתית לעבירות המיוחסות לו. העורר אף שב על טענתו כי המשך מעצרו על רקע דחיית הדיון בעניינו הוא בלתי חוקי. העורר מוסיף כי בעניינו של נאשם אחר בפרשה, אשר הסכים לקיומן של ראיות לכאורה בעניינו, קבע בית המשפט המחוזי כי יש להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני. על כן, העורר טוען כי נגרם לו עינוי דין המצדיק את שחרורו ממעצר. בנסיבות אלה, בא-כוחו של העורר סבור כי חרף קרבתו של מועד הדיון, שנקבע ליום 28.1.2021, יש הצדקה לדיון בערר.

11. הדיון בערר התקיים בפני היום 25.1.2021. בא-כוחו של העורר חזר בו על טענותיו העקרוניות בדבר הקושי הטמון בהתמשכותו של מעצר הביניים חרף נכונותו שלו לקיים את הדיון במועד מוקדם בהרבה. מנגד, באת-כוח המדינה טענה כי דין הערר להידחות, בשים לב לסעד שהתקבל בדיון הקודם, בכך שאין מקום "לפתוח" מחדש את הדיון בטענות שנדונו כבר בבית משפט זה, ובעובדה שהמועד שנקבע לדיון חל עוד שלושה ימים. במענה לשאלת בית המשפט הוסיפה באת-כוח המדינה כי היא מביעה תמיכה עקרונית בעמדה כי יש מקום להכרעה בבקשת המעצר עד תום ההליכים בהקדם האפשרי.

דיון והכרעה

12. לאחר בחינת השתלשלות הדברים עד כה, ניתן להבין את הטעמים העומדים ביסוד הגשת הערר. השתלשלות הדברים בעניינו של העורר מעוררת קושי. עם זאת, בשלב הנוכחי אין בידי לתת לעורר סעד אופרטיבי. הדיון בבקשת המעצר עד תום ההליכים בעניינו של העורר קבוע לעוד שלושה ימים, ומשכך הקדמתו בעת הזו אינה ריאלית. ניתן להניח כי לא יחולו דחיות מועד נוספות, ובהקשר זה יש חשיבות גם לעמדה שהביעה המדינה בעניין.

13. כל שנותר אפוא בשלב הנוכחי הוא לחזור ולהזכיר – מבלי להידרש לפרטי המקרה אלא במישור העקרוני – כי יש טעם בעמדה שהציג בא-כוח העורר לפיה יש לעשות את המרב כדי לדון בבקשת מעצר עד תום ההליכים בהקדם

האפשרי, ולא כל שכן כאשר הסניגוריה עצמה ערוכה לכך. בדרך זו יש לצמצם, ככל הניתן, את הפגיעה בחירותו של אדם בטרם נבחנו התנאים הקבועים בדין לשם מעצרו עד לתום ההליכים נגדו (ראו והשוו: בש"פ 3604/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 486, 491-492 (2000); בש"פ 4120/19 מדינת ישראל נ' עודה, פסקה 27 (4.7.2019)).

14. סוף דבר: בכפוף לאמור בפסקה 13, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ב בשבט התשפ"א (25.1.2021).

ש ו פ ט ת
